

Dobro zvíťazí ?

Celý svet je v zlom – zisťuje s bolesťou Ján apoštol na začiatku kresťanskej éry a my musíme konštatovať, že rovnaká situácia je tu aj po dvoch tisícročiach. Zlo mohutnie, šíri sa, triumfuje... To aj preto, že pracuje. To preto, že sa čini a nezaháfa. Dobro naopak mizne a stráca sa. To je zas preto, lebo sa mnoho spolieha, odkladá, chce mať pokoj. Pokoj sa však zaisťuje a udržuje prácou, bojom. Ak ho chceš mať, musíš ho najprv stratiť, ak ho chceš získať musíš napred odhodiť sladkú nečinnosť a sám seba ustavične vyrušovať, výpadmi proti zlému. Zlo triumfuje preto, že má v opozícii málo dobra. To nás zaväzuje rozmnožovať dobro, aby ho bolo vo svete čím viac, a vyzývať k tomu i okolostojacich. Nemôžeme spať, ani driemať, čo sa týka tejto veci konania dobra. Čím bude väčšia snaha robiť dobro, tým menej sa bude môcť uplatňovať zlo. Čím viac bude tých, ktorí sú zapálení pre dobré veci, tým menej bude tých, ktorí budú robiť zlé veci.

Bojovať za dobro, zasadiť sa za šľachetné ideály a dobré veci predpokladá v prvom rade rozhodnutie. Rozhodnúť sa na ktorej strane bojiska budem vytrvalo a hrdinsky stáť, za čo budem bojovať a proti komu. Za rozhodnutím nasleduje činnosť, aktivita, skutky... Každý otvorený boj vyžaduje velenie, spojenie s veliteľom a poslušnosť vojakov, inak je už vopred prehratý. A naopak tam, kde je aj malé vojsko, ale má dobrého veliteľa i taktiku boja, zvíťazí aj nad veľkou presilou. Naším veliteľom je sám Boží Syn. Pod Jeho velením zvíťazíme nad každým zlom. Veľké zástupy svätých: mužov, žien i detí hovoria o Božom víťazstve nad každým zlom a dejiny sveta a ľudských duší dosvedčujú, že v mene Božom človek vždy zvíťazí. Potrebne je ale dobre počúvať. Počúvame Božie slovo, čítame a rozjíname nad Božími pravdami, modlíme sa a chodíme do Božieho chrámu, aby sme sa stretli s Bohom a počuli jeho hlas. A potom vyzbrojení Božou mocou kráčame za víťazným cieľom dobra, ktorý nám ukazuje Kristus. Kráčame vpred a odhadzujeme všetko škodlivé, choré, nainfikované... všetko to čo nám podsúva náš nepriateľ. Preto ten, kto sa rozhodol stáť na strane dobra a bojovať zaň musí sa rozlúčiť so zlom. Nevypĺaca sa byť kolaborantom, špiónom a zradcom, lebo náš veliteľ i naši spolubojovníci nás hneď objavia. Stratíme dôveru i schopnosť bojovať. Samo zlo nás zožerie alebo aspoň paralyzuje, znehýbni a znemožní.

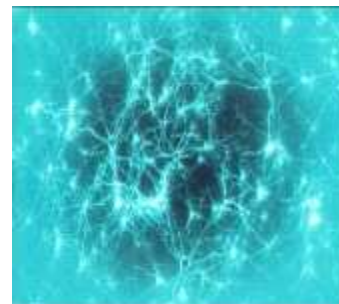
Áno, povieme si, pekné rečičky, veď koľkí už boli: revolucionári, koľko režimov a hnutí v prospech dobra, koľko bojov a krvi a napokon víťazstvo nevidno. My nie sme na to, aby sme súdili, ale jedno je isté, že boj ktorý vedie Boh nie je boj navonok silou a mocou zbrani, donucovania, presvedčania, pomsty a násilia... Boh vedie boj napred vo vnútri, v ľudskej duši a v ľudskom srdci. Keď tam zvíťazí potom robí revolúciu i v prostredí, v ktorom onen človek žije a zasahuje dobrom

i tých, ktorí sú okolo neho. Ale postupuje rovnako, aj u toho druhého: chce aj u neho spôsobiť túto zmenu vnútra a srdca a cez neho ísť ďalej ku ďalším a ďalším... Cez človeka ku človeku, od človeka k človeku, dobré z dobrého a zmena k dobru z dobrého koreňa a zdravého štepu.

Pýtame sa akí sme my revolucionári, bojovníci za dobro? Čo hovoria o tom moje slová? Nie sú medzi nimi i tie jedovaté, uštipačné? Tie, ktoré škodia cti blížneho, alebo tie, ktoré škodia pravde a láske? Slová ohováračné, pokrytecké, falošné, alebo slová ohováračné, posudzujúce i odsudzujúce? Slová plné nesprávneho hnevu, netrzeplivej nervozity, pýcha, ktorá túži všetko i všetkých ovládať? Slová demagogické, neľútostné, bezcitné a falošne zavádzajúce...?

Pýtame sa, čo hovoria moje skutky? Nestratil som dôveru v boji za dobro u Boha a u ľudí? Nie som vyradený z boja pre moje vlastné chyby a nepremáhané nedokonalosti? Deťom veľmi ľudovo a obrazne povieme: „Nemusí sa Boh za nás hanbiť a ani rodičia a priatelia?“ Viem bojovať pod Božím velením? Nepresadzujem si ciele, boje a víťazstvá, kde Boh nemá čo robiť, ale sú výplodom mojej pýchy, alebo fantázie? Všetko, čo je z pýchy sa zrúti a rozpadne ako nedokončená Babylonská veža. Viem si nájsť svoje miesto, ktoré mi určil Boh? Nestrečkujem, nevyskakujem tak, že ohrozujem aj druhých? Viem spolupracovať aj s inými v boji za dobro? Nevytvoril som si iba svoje vlastné bojisko a nebojujem iba svoj vlastný boj?

A napokon každé dobré dielo, každý dobre odvedený a víťazný boj tu na zemi má dvoch autorov: Boha a človeka. Sám človek, bez božieho prispenia, sa na nič hodnotné nezmôže. „Bezo mňa nič nemôžete...“ – hovorí sám Boh, ktorý nám chce len dobre. Budeš sa napríklad snažiť odvrátiť brata od hriechu a získať ho pre Krista. Všetko preň urobíš, všetko mu povieš – a všetko nadarmo... Ak len Boh nedá svetlo, aby porozumel, a silu, aby uskutočnil – nebude z toho nič. Potrebujeme pomoc zhora, preto nám je treba posilať modlitbu zdola. „Bezo mňa nič nemôžete,“ – „ale proste a bude vám dané“. „Presvedč sa sám“ – hovoria cirkevní učitelia, že „tvoja modlitba je tak potrebná k vykonaniu dobra a k víťazstvu nad zlom v sebe i okolo seba, ako je potrebná i tvoja práca. Ba, modlitba je ešte potrebnjšia!“ Najmä v duchovnom boji, v boji za dobro pod Božím velením, nezabúdajme, keď sa stretáme so slobodnou ľudskou vôľou na zásadu: „Viac treba hovoriť o hriešnikovi s Bohom (t.j. modliť sa) ako s hriešnikom o Bohu.“ Táto veta obsahuje tajomstvo úspechu všetkých apoštolských duší. Mnoho práce treba v boji za dobro, ale ešte viac modlitby.

Bože, udeľ nám ,
širší pohľad, taký,
aby sme chyby druhých
videli tvojimi očami.

Nauč nás
nesúdiť urýchlene
nielen dospelých,
ale ani mladých.
Daj nám trpezlivosť
a milosť vytrvať,
a silnejšiu vieru,
aby sme sa cítili bezpečne.
Namiesto pamätania,
pomôž nám
zabudnúť na všetky veci,
čo nám spôsobujú trápenie,
neobmedzene odpúšťať urážky
a každý deň
nachádzať bohatú odmenu.

V priateľskej obete nachádzať
pomocnú ruku
a pokúšať sa
za každú cenu porozumieť,
aby každý z nás,
kdekoľvek sme,
pokúšal sa dosiahnuť
nedosiahnuteľné hviezdy.

Veľkí aj malí,
dobrí aj zlí,
mladí aj starí,
smutní aj šťastní sa dnes pýtajú:
Stojí za to žiť?
Odpoveď je len v láske
a dávaní,
pretože len láska
nás môže urobiť
človekom.

Ktorýsi farár raz predniesol vynikajúcu kázeň. Ľudia z nej boli unesení a hromadne ho chválili. Tešili sa už na ďalšiu nedeľu a na to, čo bude hovoriť. Zažili však šok. Po týždni totiž zaznela opäť tá istá homília. O týždeň zas a potom znovu a znovu. Nedalo im to a vybrali sa na faru: „Pán farár, prečo stále opakujete tú istú kázeň?“ pýtali sa. A on im na to: „Načo mám hovoriť inú, keď ste ešte stále nezačali žiť podľa tejto? A pritom sa vám tak páčila.“

Aj Ježišove blahoslavenstvá boli za dvetisíc rokov kresťanstva opakované už nepredstaviteľne mnohokrát. Ale skúsme si spomenúť, koľko blahoslavených denne stretávame. O koľkých sme počuli alebo čítali? Nie je ich veľa, ak máme na zreteli, že už nás je na tejto zemi celá miliarda kresťanov.

Evanjelista Matúš veľmi sugestívne a obrazotvorne opisuje miesto a okamih, keď Ježiš blahoslavlil chudobných, plaúcich, prenasledovaných, ľudí s čistým srdcom... Stačí si o tom prečítať a zatvoriť oči. Fakt, že Ježiš kvôli tomu vystúpil na vrch, má svoj biblický aj praktický význam, keďže ho nasledovali zástupy. Chcel povedať niečo veľmi dôležité, určené pre všetkých, a preto bolo treba, aby ho dobre počuli. Všimnime si, o akých krásnych veciach hovoril. Blahoslavení budú žiť v nebi, vidieť tvár Boha, budú šťastní v spravodlivom svete bez sĺz. To všetko aj dnes

ponúka Kristus ľuďom, ak nebudú iba počúvať. Ako však nezostať len pri slovách? Ako prekonať tých možno najťažších 30 centimetrov nášho života, ktoré delia naše uši od srdca? Ako sa zmeniť? Hľadajme odpovede na tieto otázky, lebo každé blahoslavenstvo, ktoré zaznelo z Ježišových úst, je pre kresťana ubezpečením, že žiť podľa evanjelia je síce náročné, ale prinesie nám úspešný život.

Jaroslav Ivančo

Popolcová streda je deň pokánia v celej cirkvi prísny pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu. V tento deň nie je možné nahradiť zdržiavanie sa mäsitého pokrmu iným skutkom pokánia.

Na budúcu nedeľu 10.februára bude jarná zbierka na charitu.

Pri príležitosti jubilejného roka osláv 150. výročia zjavení Panny Márie v Lurdoch, ktorý prebieha od 8. decembra 2007 do 8. decembra 2008, udelil Svätý Otec Benedikt XVI. špeciálnu milosť úplných odpustkov (pre duše v očistci). Veriaci ich môžu získať od 2. do 11. februára za obvyklých podmienok (svätá spoveď, sväté prijímanie, vylúčenie pripútanosti k hriechu a modlitba na úmysel Svätého Otca), ak navštívia chrám alebo lurdskú jaskyňu, kde sa nachádza obraz či socha Panny Márie Lurdskej, vystavené na verejnú úctu, strávia tam čas v modlitbe a rozjímaní a pomodlia sa Otčenáš, Verím v Boha a invocáciu k Panne Márii. Tí, čo pre chorobu alebo starobu nemôžu opustiť domovy, získajú tieto odpustky v tom istom čase, ak môžu alebo majú úmysel čo najskôr splniť obvyklé podmienky, duchovne sa spoja s lurdskými miestami, pomodlia sa modlitby a obetujú svoje bolesti utrpenia prostredníctvom Panny Márie Ježišovi.

WWW.VATICAN.VA

Sväté omše v 4. týždni Cezročného obdobia

5.II.utorok

18.00 + František Nemeč a rodičia

Končí sa prvá časť cezročného obdobia

6.II. streda – Popolcová streda

18.00 za farníkov

8.II. piatok - po popolcovej strede

18.00 + členov z rodiny Vavrinčíkových a Ochabových

9.II.sobota - po popolcovej strede

17.00 + Bohuš Královič

Upratovanie kostola č.d. 126 – 150

10. II. 1. Pôstna nedeľa

8.00 Poďakovanie Božskému Srdcu a Panne Márii za dožitých 80 rokov

9.15 + Štefan Královič (1.výr.)

Táto svätá omša bude pokračovať pobožnosťou k Panne Márii s modlitbou zasvätenia.

Liturgický kalendár

4.II. pondelok sv.Ondrej Corsini, biskup, sv.Veronika

5.II. utorok sv.Agáta, panňa a mučenica

6.II. streda Popolcová streda

7.II. štvrtok bl. Pius IX., pápež

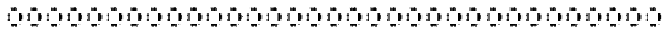
8.II. piatok sv.Hieronym Emiliani, reholník, sv.Dorota, panňa

9.II.sobota sv.Apolónia, mučenica

Keď rozpustil zástupy, vystúpil sám na vrch modliť sa. Zvečeralo sa a on bol sám.

Mt 14, 23).

Modlitba

Ježiš sa často modlil. V modlitbe spojený so svojím Otcom. Do tohto vzťahu človek nemohol vstúpiť, ani ho úplne pochopiť. Chcel však, aby aj ľudia čosi podobné prežívali. Ved' boli stvorení tak, aby sa mohli rozprávať so svojím nebeským Otcom. Naučil nás modlitbu „Otče náš“, od ktorej sa odvodzujú všetky ostatné modlitby a ktorá nás vovádza do náručia Otca.

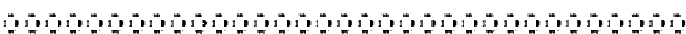
Veľkosť človeka je v tom, že sa môže rozprávať s Bohom. Kto sa modlí, prevyšuje všetky pozemské tvory. Od zvierat sa líšime aj tým, že sa vieme a môžeme modliť. Zvierat to nedokáže. Cez modlitbu k nám prichádza mnoho dobra. Ak zvládame svoje poslanie, zamestnanie, ak nepadáme do hriechov, ak dokážeme zotrvať v láske, tak je to vďaka modlitbe. Žiadne slovo, ktoré povieme Bohu, nie je stratené.

Tragédiou niektorých ľudí je to, že sa klaňajú bôžikom, s ktorými sa nedá viesť dialóg. Sú to napríklad zbožstvosťvanie športu, módy, falošnej kultúry, peňazí, alebo sexu. Takéto božstvá sú „nemé“. S nimi sa človek nemôže rozprávať. Je len ich otrokom. Oni mu nepomôžu ani v časnosti, ani pre večnosť. Len náš pravý Boh je Bohom rozhovoru. On vypočuje a pomôže.

Prostredníctvom modlitby môžeme viesť mystický dialóg aj s ľuďmi, ktorých máme radi. Napríklad muž pracuje ďaleko od domova. Nie je zaiste pre neho problém komunikovať so svojou manželkou prostredníctvom mobilných a internetových sietí. Možno ešte dôležitejší význam má však komunikácia cez modlitbu. Ak sa žena za muža modlí, on to vie a cíti. Modlitby mu dávajú viac síl, ako SMS správy. Ak sa muž v cudzine každý večer modlí za svoju manželku, tak aj ona to pociťuje. Okrem iného vie, že keď sa za ňu modlí, tak ju stále miluje a je verný ich láske. Je to pre ňu silnejší dôkaz, ako dôkazy pomocou mobilnej komunikácie. Ak sa napríklad matka denne modlí za dcéru, ktorá pracuje ďaleko od domova, tak jej robí najkrajšiu službu, akú môže matka poskytnúť. Ak sa dcéra modlí za matku, tak pomocou modlitby je matka duchovne stále prítomná v jej blízkosti a dáva jej silu a útechu do života.

Nemusíme sa báť povedať, že aj rozhovor s človekom môžeme pokladať za akýsi druh modlitby. Kto sa s láskou rozpráva s blízkym, ten akoby sa vlastne rozprával s Bohom. Ježiš nás naučil, že všetko dobré, čo urobíme druhým ľuďom, robíme aj jemu samotnému. Ak ľuďom darujeme v rozhovore čas zo svojho života, tak ho vlastne darujeme samotnému Ježišovi.

Marián Šuráb

„Ak budú vaše hriechy sťa šarlát, budú obielené ako sneh, ak sa budú červenať sťa purpur, budú ako vlna biele.“

Iz 1, 18

Nazriem do svojho vlastného vnútra a pozorujem, čo sa vo mne odohráva, v mojej duši, v mojom vnútri. Poviem si: To som ja.

Mám teraz čas a som rád, že sa môžem obrátiť v túto chvíľku k tebe, Bože.

Som rád, že si môžem uvedomovať tvoju blízkosť a tvoju prítomnosť v hĺbke môjho srdca a mojej duše.

Som rád, že sa môžem s tebou stretať i v túto chvíľku, keď moje myšlienky,

moje srdce, moju dušu,

zaťažuje spomienka nie na jedno moje zlo,

nie na jednu moju účasť na hriechu,

keď sa oživuje moje vedomie v tom,

ako som sa aj ja zapojil medzi tých,

ktorí sa rozhodli viesť odboj voči tvojmu plánu

a programu lásky s týmto svetom, s týmto životom.

Aj ja som, Pane, zlý.

Nemôžem si povedať, že som bez hriechu, nemôžem si povedať, že sa ma hriech netýka.

Možno boli v mojom živote aj chvíle, keď som to všetko bral ľahkovážne, keď som hriech nevnímal ako hriech.

Ale ty, Pane, dobre vieš i to, že boli v mojom živote - a azda i sú - neraz chvíle, keď sa hanbím za svoj hriech, za

svoje zlo, keď sa hnevám sám na seba, keď by som bol schopný si možno vynadať, možno i niečo horšie...

keď sa cítim taký bezmocný, keď sa utáпам vo svojej bezmocnosti či vo svojom hriechu.

Niekedy by ma to chcelo viesť k vzbure, k vzbure voči sebe samému.

Bože, ako dobre, že počujem tvoje slová, ktoré nado mnou vyslovuješ:

„Neboj sa, odpúšťam ti... mám ťa skutočne rád.. Chod' a nedaj si už ničím zobrať môj pokoj, ktorý ti vkladám do duše.

Odpúšťam ti.“

Bože, teraz možno viem, s akou radosťou volal a plesal žalmista, keď hovorí:

„Milosrdenstvo Pánovo budem ospevovať naveky.“

Tvoje milosrdenstvo, Pane, tvoja milosrdná láska ma znovu zrodzuje a dáva mi nové svetlo, novú chuť, nový začiatok.

Bože, aké dobré je uvedomiť si, že nový začiatok mi neponúkaš iba raz.

Si ochotný so mnou znova a znova začínať.

Sotva viem porozumieť milosrdenstvu tvojej lásky.

Ale o to predsa azda ani nejde.

Nejde o to, aby som jej rozumel, ide o to, aby som po nej túžil, aby som z nej žil.

Ďakujem ti, Pane, za tvoje milosrdenstvo.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane...“ meditácie

MILOSRDNÝ SAMARITÁN Henri Dunant, obchodník zo Ženevy, pochádzal z bohatej rodiny. Mal 31 rokov, keď sa rozhodol cestovať za francúzskym cisárom Napoleonom III., aby ho požiadal o povolenie na obchodné podnikanie v Alžírsku.

Namiesto audiencie u cisára sa 24. júna 1859 stal nedobrovoľným svedkom hroznej bitky medzi dvoma vojskami. Celých pätnásť hodín nemalo takmer 300 000 ľudí lepší cieľ, než guľkami, pažbou pušky alebo holými rukami vraždiť druhých. Keď sa krvavé jatky konečne skončili, na bojisku zostalo viac než 30 000 mŕtvych a ranených.

Muž zo Ženevy, ktorý chcel vlastne dohodnúť obchod, náhle zmenil cieľ cesty. Rozhodol sa pomôcť trpiacim obetiam. Zbavil sa prvého odporu, ktorý cítil voči všetkým týmto hrôzom, ktoré mal pred očami, a priložil ruku k dielu. Utešoval ranených, snažil sa im pomôcť a zapisoval si ich posledné prania a pozdravy. Z ojedinelého pomocníka sa čoskoro stal organizátor. Nachádzal stále viac a viac pomocných rúk, ktoré sa ochotne podriadili jeho autorite.

Postupne zriadil nemocnice a na vlastné náklady dal privieť obvazy, lieky a potraviny. Spolu ošetroval priateľov aj nepriateľov. Jeho heslom bolo: Všetci sú bratia. Pociť veľkej bezmocnosti nad týmto hromadným utrpením už Dunanta nikdy neopustil. Veľmi dlho rozmyšľal o tom, či by sa nedali založiť pomocné spolky pre obeť vojny vo všetkých národoch už v čase mieru. Uvažoval o spoločnom znaku pomocníkov a o statuse ich nedotknuteľnosti. Tak vytvoril symbol - Červený kríž - ktorý znamenal útechu pre celé milióny.

Jediný deň určil nový smer v živote tohto muža. Urobil z neho veľkého milosrdného Samaritána a ukázal mu cestu, ktorú vlastne neľadal.

Život človeka má zmysel, ak po ňom na svete zostane trochu viac lásky a dobra.

A. Delp

sv. Ján Ogilvie
10. marec

Ján Ogilvie prešiel počas života mnohé krajiny. Istý čas pôsobil aj na Morave. V mladosti sa obrátil na katolícku vieru a jeho snom bolo priviesť k Cirkvi aj rodné Škótsko. Za svoju odvahu pri realizácii tejto túžby zaplatil životom.

Narodil sa v Škótsku roku 1579 v rodine vysokopostaveného kalvína. Medzi jeho príbuznými boli aj anglikáni a katolíci, no Jána vychovávali v kalvínskej viere. Počas štúdií vo Francúzsku začal o tomto vierovyznaní pochybovať a ako sedemnásťročný konvertoval na katolicizmus. To, čo ho presvedčilo, nebolo iba dôkladne štúdium dejín Cirkvi či diskusie s poprednými teológmi tých čias, ale najmä príklad katolíckych mučeníkov. Ďalšie tri roky študoval na

rôznych školách, medzi iným aj na jezuitskom kolégiu v Olomouci, a v dvadsiatich rokoch sa stal členom Spoločnosti Ježišovej. Noviciát absolvoval v Brne, pôsobil v Olomouci a neskôr v Grazi a vo Viedni. Po skončení štúdia teológie bol roku 1610 v Paríži vysvätený za kňaza.

Jánovi sa cnelo po vlasti a jeho túžbou bolo misijné poslanie v Škótsku. Na veľké naliehanie predstavení súhlasili s jeho cestou, ktorá v tom čase znamenala veľké riziko. Katolícki kňazi mali do krajiny prísny zákaz vstupu, a tak Ján Ogilvie cestoval pod cudzím menom a vydával sa raz za obchodníka, inokedy za vojaka. Doma sa sprvu stretol s nepochopením a so strachom. Jeho bývali priatelia sa báli pomáhať mu a aj katolícki veriaci sa zdráhali prichýliť kňaza, lebo to znamenalo vlastizradu. Napokon sa usadil v Edinburghu v rodine advokáta Williama Sinclaira. Tajne slúžil omše, spovedal a ako domáci učiteľ sa staral o výchovu najstaršieho syna svojich hostiteľov. Neskôr začal navštevovať a duchovne posilňovať uväznených katolíkov. V októbri 1614 ho vyľadali piati muži, ktorí tvrdili, že chcú vstúpiť do Cirkvi. Boli to však zradcovia. Jána Ogilvieho zatkli a vypočúvali. O jeho utrpení sa mohli presvedčiť mnohí, lebo Jánovi sa podarilo spísať niekoľko poznámok, ktoré očití svedkovia doplnili a prepašovali von z väzenia. Jeho hrdinský postoj dodal odvalu škótskym veriacim a dojímal aj protestantov. Ján napriek dlhému týraniu hladom, smädом a zimou nechcel prezradiť mená miestnych katolíkov. Dozorcovia zmenili taktiku a sľubovali mu majetok a dobré postavenie, keď zradí svojich veriacich. Úspechu sa však nedočkali. „Keby časná moc môjho kráľa bola ohrozená, vylial by som za neho krv do poslednej kvapky, ale keď si osobuje právo na duchovný dozor, tak ho nemôžem poslúchnuť,“ povedal a tým spečatil svoj osud. Odsúdili ho za vlastizradu a 10. marca 1615 verejne obesili v centre Glasgowa.

O viac ako tristo rokov prišiel na slávnosť jeho svätorečenia aj John Fegin, ktorý sa na príhovor tohto škótskeho mučeníka uzdravil z rakoviny žalúdka. V roku 1967 nedokázal prijímať potravu a lekári mu predpovedali skorú smrť. Jeho manželka sa však spolu s ostatnými farníkmi úpenlivo modlila za dar zdravia na príhovor Jána Ogilvieho. Keď muž upadol do kómy, zavolaala lekára. Aké bolo ich prekvapenie, keď namiesto zomierajúceho našli vychudnutého, no zdravého človeka s dobrým apetítom. John Fegin o mesiac znovu zastával ťažkú prácu prístavného robotníka.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku